

III.

Antallet af Dommere i Overkriksretten kan, da de underordnede Krigsretter i Almindelighed bestaar af 7 Klasser, formentlig ikke være færre end 7. Af disse 7 Dommere ere 4 foreslaaede at skulle være Officerer tagne af Hæren eller Flaaden; eftersom en Sag appelleres enten fra en af Hærens eller en af Flaadens Krigsretter; og dernæst formenes 2 Assessorer af Højesteret at burde have Sæde i Overkriksretten, hvortil endelig kommer Generalauditøren.

Ved Overkriksretten maa ansættes en Justitssekretær, der tillige passende kan være Kancellist hos Generalauditøren. Den ved Hærlovens § 154 truffne Ordning, at en af de normerede Auditører tillige er Kancellist hos Generalauditøren, er ikke hensigtssvarende, da den Tid om Formiddagen, som mest passende maa være Kontortid, tillige er den, da næsten alle Krigsforhør og Krigsretter holdes.

Da der for Officererne i Overkriksretten let kan indtræde Forfald, foreslaas det i § 12, at Kongen udnævner et Par overtallige militære Dommere. Skulde Forfald indtræde for Formanden, nogen af de andre Dommere eller Justitssekretæren, antages det, at man vil kunne hjælpe sig ved Konstitution, uden at der behøver at bestemmes noget derom i Loven.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Sager der skulle eller kunne appelleres, bemærkes, at man i § 16 foreslaar nødvendig Appel i noget videre Udstrækning end der ved Plakaten af 16. December 1840 er foreskrevet for de borgerlige Domstoles Vedkommende. Paa den anden Side har man paa Grund af den Vigtighed, som det har baade for Krigsmagten og for den Tiltalte, at Rettergangssager hurtigt bringes til Ende, fundet ikke at burde give Adgang til Appel fra Domfældtes Side i den Udstrækning, som Plakaten af 23. Maj 1840 § 1 hjemler med Hensyn til Appel til Højesteret fra de borgerlige Domstole. Bestemmelserne herom indeholdes i Forslagets § 17, hvor der tillige gives Forskrifter om den endnu mere indskrænkede Adgang til Appel, der maa finde Sted med Hensyn til Domme, afsagte i Krigstid og i visse Tilfælde i Krigsskibe paa Togt.

I § 19, første Stykke, foreslaas det at give den, der har beordret Tiltale i en offentlig Straffesag, Ret til paa det offentlige Vegne at indanke enhver Sag, som

han antager har faaet et urigtigt Udfald, og at paalægge ham ved sin Overvejelse af dette Spørgsmaal ogsaa at tage Hensyn til de Besværinger over Dommen, som den Tiltalte, der ikke selv kan paaanke Dommen, maatte fremkomme med. Man antager, at en saadan Bestemmelse vil være i Retfærdighedens Interesse, og at den kan gives uden Frygt for, at en hyppig og hensynsløs Appel af ubetydelige Sager vil blive Følgen deraf.

I § 19, andet Stykke, foreslaas der tillagt vedkommende militære Minister Myndighed til at paabyde Appel af enhver offentlig Straffesag og Bemyndigelse til, naar særdeles Omstændigheder tale derfor, at tillade Indankning af private Straffesager, som vedkommende Part ikke ellers kan appellere. En saadan Myndighed synes at følge af Ministrenes overordnede Stilling.

Da Jurisdiktionscheferne ikke ere lovkyndige, har man i § 20 foreslaaet, at naar Auditøren i en Krigsret formener, at den af Retten afsagte Døm eller Kendelse i en offentlig Straffesag er lovstridig, skal han gøre Forestilling derom til Jurisdiktionschefen, og hvis denne ikke finder Anledning til Paaanke gøre Indberetning til Generalauditøren, for at der eventuelt kan gøres Indstilling til vedkommende Minister.

I §§ 21 og 22 gives Bestemmelser om, hvorledes Begæring om Indankning skal fremsættes, og af hvem Indankningen skal iværksættes. — Til Opnaaelse af Øjemedet med Appellen antages det at være tilstrækkeligt, at Sagens Behandling og Dommen bliver underkastet en nærmere Prøvelse af Overretten, efter at der er givet vedkommende Adgang til at fremsætte deres Besværing i Indlæg, og at saaledes Møde af Tiltalte, Parterne eller andre paa deres Vegne helt kan undgaas. I private Straffesager bør det vistnok tillades Parterne at skrive hver to Indlæg, men i offentlige Straffesager er der ikke Anledning til at tillade, at der fra Tiltaltets Side skrives mere end eet Indlæg. For Jurisdiktionschefen eller den anden Myndighed, der paa det offentlige Vegne har indanket en Sag, vil der undertiden være Anledning til for Overkriksretten at forklare Grunden til, at han har indanket Sagen paa det offentlige Vegne. Det bør derfor tillades ham at indgive et Indlæg til Overkriksretten, og hvis Sagen nærmest vedrører en undergoven Befalingsmand, maa han kunne overlade denne at forfatte Indlægget.